

ŽENA Z LISTOPADU

S přivřenýma očima svůdnost tvých ňader jak karty
rozkládám, doufaje, že padne tma a ona poleví,

srdce neví,

co nevíš, mělo jsi počkat na ulici, roky jsme tak žili –
já s otevřenou náručí, ty svinuté, že krve bych se
dořezal jen nožem pod košilí,

ale chápu, venku je podzimní dopoledne, šedá
oškubaná vlažná koroptev, kterou už slunce
nedopeče a která civí, do tváře mrtvolnost vpaluje,

nicméně abych neodbíhal a nemusel se znovu
a znovu svlékat:

s přivřenýma očima svůdnost tvých ňader jak karty
rozkládám, prosím vysvětli je, nějak mi to všechno
vysvětli, proč usínat v tobě, a ne sám.